

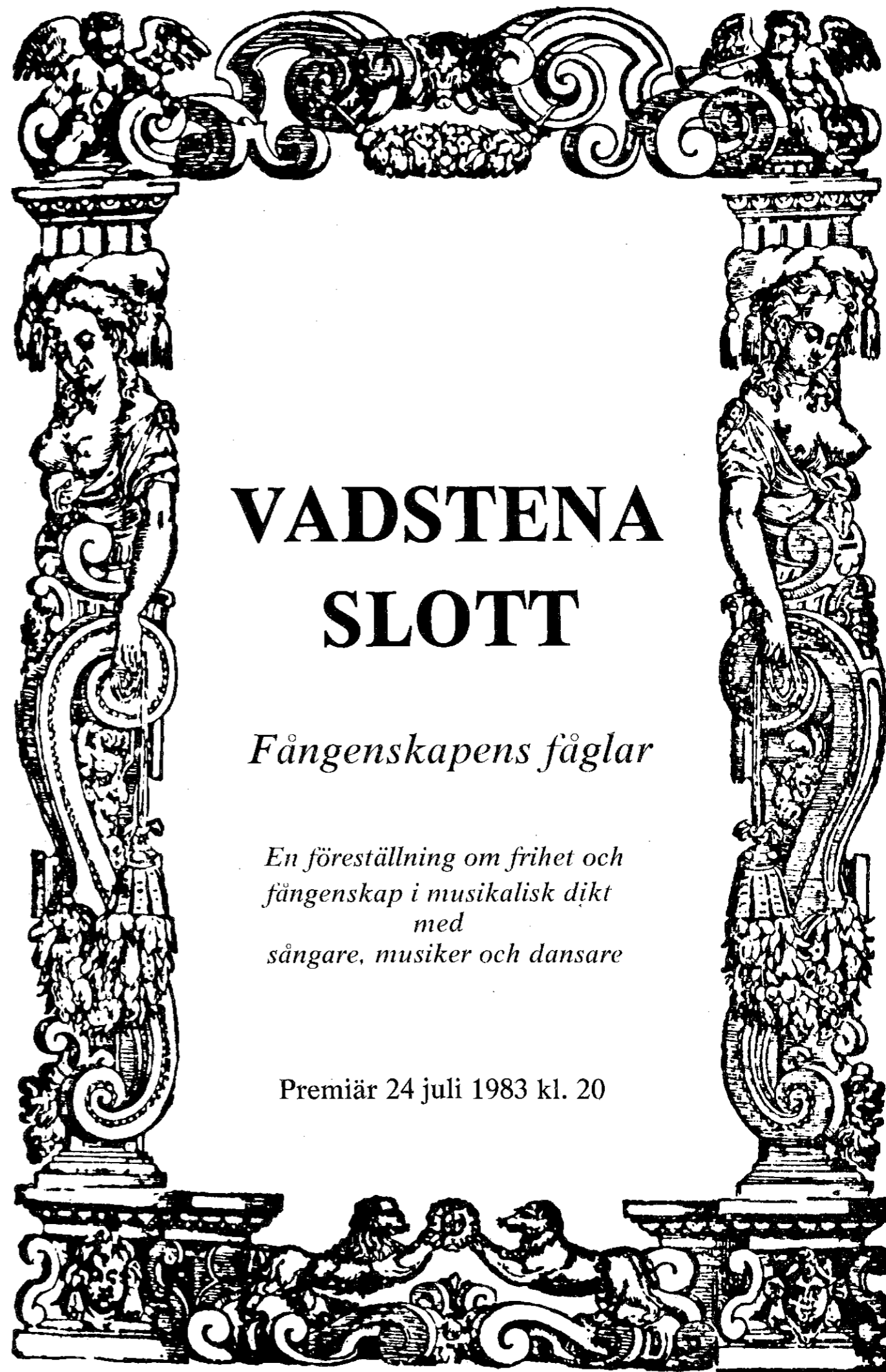
Vadstena slott grundlades år 1545 av Gustav Vasa. Slottet kan med stor sannolikhet kallas "Sveriges första operahus". Redan 1653, under drottning Christinas regeringstid, spelades här opera under ledning av en italiensk tonsättare vid namn Albricci.

STIFTELSEN INTERNATIONELLA VADSTENA-AKADEMIEN

Layout, montage och produktion Astrid och Gunnar Lande, 1983

Skoningo Boktryckeri AB

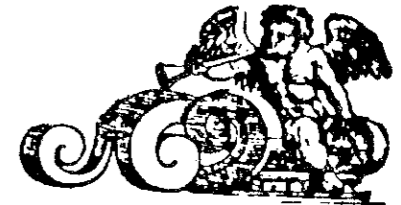

VADSTENA SLOTT

Fångenskapens fåglar

*En föreställning om frihet och
fångenskap i musikalisk dikt
med
sångare, musiker och dansare*

Premiär 24 juli 1983 kl. 20

"Hur kunde jag döda den fågel som undan höken flytt till mitt beskydd", så löd orden från drottningen av England, Elisabet I, när regering och ministrar yrkade på Maria Stuarts avrättning. "Men då det konstaterades att min trygghet inte kan garanteras utom genom hennes död, hyser jag en djup känsla av sorg över att jag, just jag, som givit så många upprorsmän nåd, och haft överseende med så många förrädare måste visa stränghet mot en så hög furstinna....Låt Er för ett ögonblick nöja Er med vad jag sagt. Jag förstår Edra anförda skäl, jag ber Er mottaga mitt tack och ursäkta att jag inte ger Er något bestämt svar", så löd också orden från Elisabet 1586; några månader senare var fågeln död.

Vår fantasi kretsar kring en kantat av Gian Giacomo Carissimi om Maria Stuart - och om Elisabet I, som långa tider satt fångslad under "Blodiga Marias" katolska regering såsom varande galjonsfigur för en protestantisk opposition. Maria Stuarts avskedskantat bygger på brev till drottning Elisabet.

Fritt fabulerar vi utifrån korrespondensen mellan de båda drottningarna i en dansduett med slagverk, fantiserar kring John Knox, kalvinisten, kring David Rizzio och Pierre de Chastelard, skaldar och musiker vid Maria Stuarts hov.

Vi bjuder ett Orfeusspel utformat som ett maskspel i den anda som Maria Stuarts litterära och musikaliska "salonger" kunde tänkas ha haft under hennes tid som Skottlands drottning. Musiken är fritt hämtad från en senare tid, från den tidiga barockens Orfeus-tonsättningar. Sagans roller blir parallella till verkligheten.

Vår sceniska konsert, vår föreställning, låter oss träffa ytterligare en historisk personlighet i musikalisk dräkt: den äldre Gustav Vasa. Slottets byggherre berättar för oss om sina bröllopsbesvär med den unga Katarina Stenbock och om den slutliga förmälingen i Vadstena klosterkyrka.

Kast mellan det konstlade och det ursprungliga. André Jolivets "Incantations" för soloflöjt och dans - och så den första gatuoperan i Rom, "Il Carro di Fedeltà d'Amore", i vilken Olympens gudar och sagans sångare beskriver sina kärleksbesvär tillsammans med personer ur Roms befolkning.

Vår föreställning handlar om frihet och fångenskap i musikalisk dräkt, den bygger på associationer och möten med roller, som känns bekanta för oss alla.

TORBJÖRN LILLIEQVIST

F Å N G E N S K A P E N S F Å G L A R

Historiska och mytiska personer i kantater och operautdrag

Konstnärlig ledning, idé och regi: Torbjörn Lillieqvist

Koreografi av historiska danser: Magnus Blomkvist

Övrig koreografi: Anne-Charlotte Bengtsson, Jens Byberg,
Anna Matell och Marianne Sandberg

Scenografi och kostymer: Per Jonsson

Kostymmästare: Britta Wahlberg

Scenmästare: Håkan Edeholt

Rekvisitör: Anne-Charlotte Ek

Maskör: Ulrika Nilsson

Ljusbästare: Torkel Blomkvist

Ljusassistent: Mikael Ahlstrand

M U S I K E R

Elizabeth Hehr, cembalo, stilinstruktör

Laszlo Horwath, repetitör

Pär Näsbon, violin I

Peter Gardeman, violin II, viola

Philippe Badin, violoncell

Magnus Eriksson, kontrabas

Sven G. Åberg, luta, chittarrone, gitarr

Sven H. Åberg, flöjter

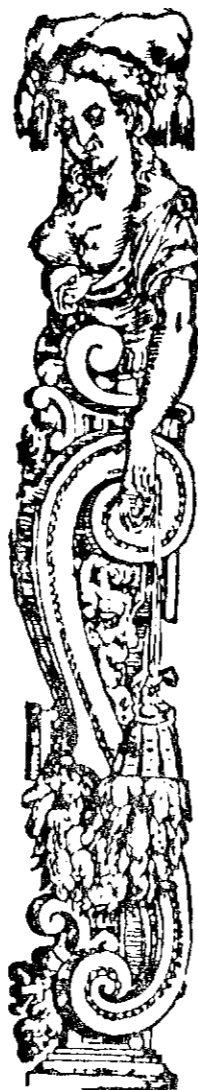
Scentekniska och administrativa medarbetare

Göran Gademan, Thomas Hellsing, Björn Johans-

son, Margot Lande, Urban Larsson, Lars Erik

Lundstedt, Louise Ohlsson, Pernilla Svenre,

Administrativ ledning Astrid Lande

S A G A N O M O R F E U S

Musik av Jacopo Peri, Luigi
Rossi och Claudio Monteverdi

M A R I A S T U A R T

Musik av Ib Nørholm, Dietrich
Buxtehude och Gian G. Carissimi

S å n g a r e

Orfeus	Marie-Louise Lagergren	Rizzio
Euridice	Hillevi Martinpelto	Maria Stuart
Proserpina	Gertrud Hoffstedt	Elisabet I
Pluto	Karl-Robert Lindgren	John Knox Francis Walsingham

D a n s a r e

Hovfolk, bröllops- gäster, furier, saliga och osaliga andar	Anne-Charlotte Bengtsson Anna Matell Jens Byberg Gerhard Hoberdorfer	Elisabet I Maria Stuart Rizzio m.fl. Henry Darnley m.fl.
--	---	---

P A U S

B A L L A D E N O M G U S T A V V A S A

Musik Eberhard Eyser, text Torbjörn Lillieqvist
Torbjörn Lillieqvist, sång

I N C A N T A T I O N S P O U R F L U T E S E U L E

Musik av André Jolivet.

Sven Åberg, flöjt

Anna Matell, dans

I L C A R R O D I F E D E L T A D ' A M O R E

Musik av Paolo Quagliati, text Pietro della Valle, 1606

D a n s a r e

Jens Byberg	Apollon	Torbjörn Lillieqvist
Anna Matell	Amor	Gertrud Hoffstedt
Gerhard Hoberdorfer	Arion	Karl-Robert Lindgren
Marie-Louise Lagergren	Orfeo	Marie-Louise Lagergren
Anne-Charlotte Bengtsson	Fama	Hillevi Martinpelto

S å n g a r e

F Å N G E N S K A P E N S F Å G L A R

Musik av Johann Joseph Fux: O, Rondinella che tal volta

Musik av Eberhard Eyser: Scen för sopran, flöjt och gitarr

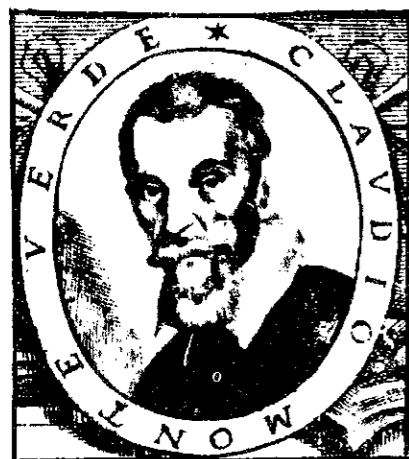
Gertrud Hoffstedt, sopran, Sven H. Åberg, flöjt, Sven G. Åberg, gitarr

ORFEUS - MYTEN

I sagan berättas om poeten och sångaren Orfeus från Trakien och om hans giftermål med Euridice, en skogsnymf. Vid brölloppet blir Euridice biten av en orm och dör. Den otröstlige Orfeus beslutar sig för att söka henne i Hades, dödsriket. Han lyckas med sin sångs trollmakt förmå Pluto, underjordens härskare, att giva Euridice tillbaka till livet. På ett villkor dock, att han inte vänder sig om och ser på henne under vandringen upp till jorden. Orfeus bryter sitt löfte av kärlekslängtan till sin maka och Euridice försvinner tillbaka till skuggorna, för alltid förlorad.

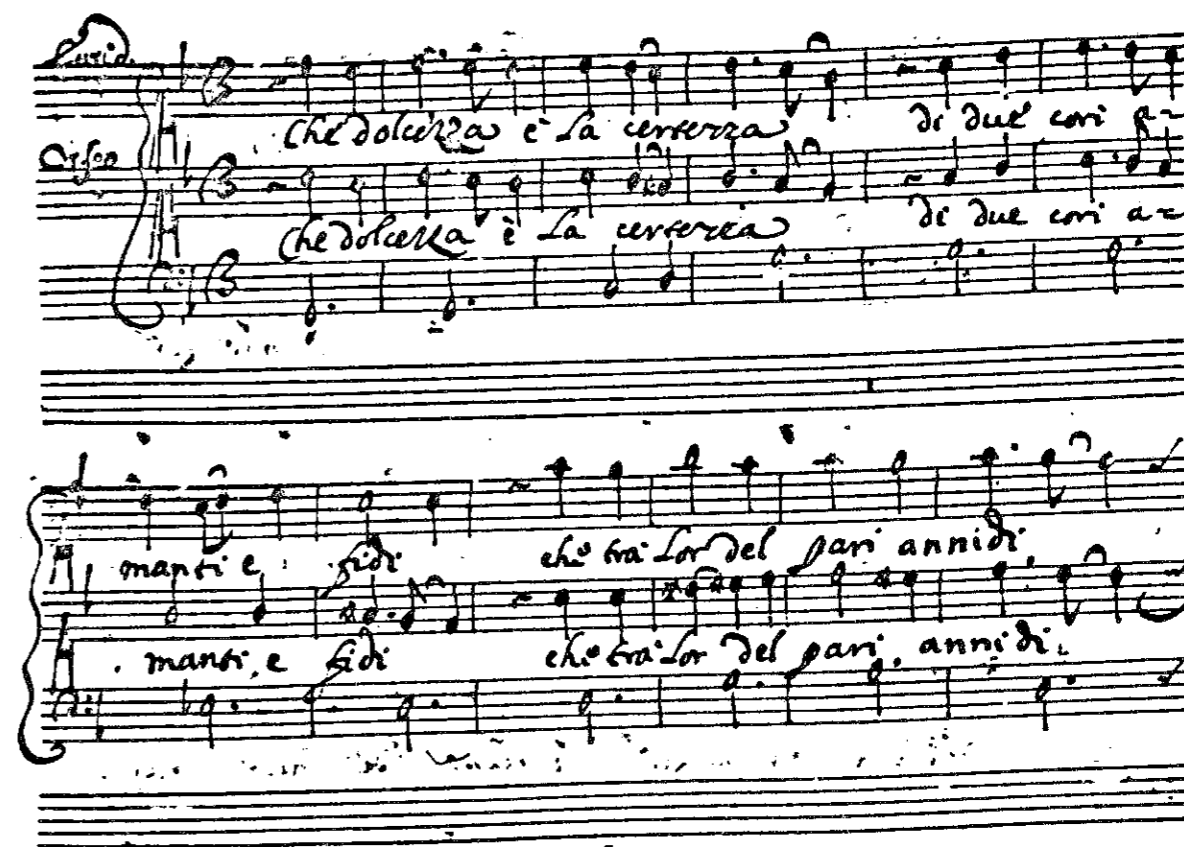

Enligt myten dör Orfeus, söndersliten av menader, vilda kvinnogestalter i Dionysos följe.

Claudio Monteverdi (1567 - 1643), italiensk tonsättare och en av den västerländska musikens stora nydare. Monteverdi var bl.a. utbildad och senare verksam som kapellmästare vid hovet i Mantova, där förutom många av hans madrigaler också operan "Orfeo" såg dagens ljus (1607). Efter avskedet från hovet i Mantova 1612 kom han återstoden av sitt liv att vara verksam i Venedig i San Marcodomen och som ledare för Doge-kapellet.

Monteverdi utgick radikalt från sångtexten. Han ville knyta melodin så intimt till texten att "den blir en kropp utan själ" om texten utelämnas. Han använde för tiden djärva harmoniska vändningar och dissonanser, individualiserade de enskilda instrumentalstämmornas utformning, färglade i orkestern med pizzicato, tremolo etc., allt efter textens och dramats dynamik.

Facsimil. Ur operan "Orfeo" av Rossi, 1647.

Luigi Rossi (1597-1653), italiensk kompositör, som levde i Rom. Rossi var verksam som sånglärare. Han var en skicklig instrumentalist och spelade luta och olika klaverinstrument. På musikens område var han en förgrundsgestalt såväl i Italien som i Frankrike och var speciellt känd för sina kammarkantater. Hans opera "Orfeo" tillkom 1647 i Paris, där han verkade under ett års tid personligen inviterad av Jules Mazarin.

Jacopo Peri (1561 - 1633), italiensk kompositör, sångare och instrumentalist. Peri var född i Rom men flyttade tidigt till Florens, då hans släkt tillhörde den florentiska överklassen. I Florens ingick Peri i den florentiska cameratan, dvs det sällskap som beslutat sig för att återuppliva det antika dramat, helt genomkomponerat och sjunget. Därigenom uppstod den första operan, "Dafne", tonsatt av Peri och uruppförd vid en karneval 1598. För cameratan skrev Peri 1600 operan "Euridice" i vilken han själv kreerade Orfeo.

Källor:

Hall' Dictionary of Subjects and Symbols in Art
Sohlmans musiklexikon
Ausführliches Lexikon der Griechischen und Römischen Mythologie
Stefan Zweig: Maria Stuart

Pluto (Hades), underjordens regent och härskare över de döda. Hades är också namnet på Plutos rike.

Proserpina, Plutos maka, underjordens drottning. Pluto hämtade ned henne från jorden där hon var Ceres, skörde gudinnans dotter.

Elisabet: "Vi furstar stå som på en scen, utsatta för hela världens nyfikna blickar. Den minsta fläck på vår kläd-
nad observeras, varje svaghet i våra handlingar anmärkes genast, och vi måste därför vara särskilt försiktiga, så att vårt handlingsätt alltid är rättfärdigt och hederligt."

Dräktskiss av
Per Jonsson,
Vadstena 1983.

Elisabet I (1533-1603), dotter till Henrik VIII och Anne Boleyn, under sin fars livstid förklarad som bastard, men efter sin halvsystems död 1558 drottning av England. Elisabet var Maria Stuarts rival om regenttiteln och ansvarig för hennes långa fångenskap och avrättning år 1587.

Under Blodiga Marias, Elisabets halvsystems regering, var Elisabet protestanternas hopp. Hennes ställning var riskfylld och hon hölls vissa tider fängslad i Tower. Efter Marias död blev hennes första uppgift att fullfölja reformationen och befria landet från påveväldet och beroendet av Spanien

Engelska parlamentet: "Vi bedja underdånigast att Eders Majestät med hänsyn till fortbeståndet av den religion till vilken vi bekänna oss och med hänsyn till Eders Kungliga persons säkerhet och rikets allmänna bästa ville skyndsammast utfärda befallning om offentliggörande av den mot drottningen av Skottland avkunnade domen, och då vi icke känna något annat medel att garantera Eders Majestäts säkerhet, kräva vi sagda drottningens rättvisa och skyndsamma avrättning.

MARIA STUARTS AVRÄTTNING Träsnitt ur Adam Blackwood, »La Mort de la Roynne d'Escosse» (Paris 1589).

Maria Stuarts klagan

Dö, dö, dö!
För att bevara rättfärdighet och tro
förmäde den kungliga kronan
lika litet som statsförnuftet.
Till och med sanningen vet att ljuga.
Att dö, dö, dö -
ur min hals skall blodet flyta
men ur mina ögon inga tårar.
Även när jag bleknar sakta
skall ständaktigheten
låta mig uthärda smärtan
att dö, dö, dö.

Ni, mina kära tärnor,
som knäböja för min tron
och nu endast tårar har,
beledsaga mig till mina kval,
lid med mig!

Ack när jag dödstrött lämnas ensam
berövad all egendom,
all godhet,
så skall jag i dödens stund
dock icke glömma min plikt!
Dela mellan er kärleken
jag här lämnar åt er,
och bär med fattning min hårda lott;
och när avundens död
rycker mig från er,
brista mina ögon i tårar
o, trogna vänner, här på jorden,
med ett evigt leende
skall jag så emottaga er
som käraste beledsagarinnor i Paradis.

O, London, öppna dina ögon och lär känna
livets växlingar.
Och du, som åt anglikaners skara
givit lagen,
o, stolta Jezabelle,
obarmhjärtiga domsluts härskarinna,
vänta på ödets slag!

Ty om de vilda djuren
nu saknar klor och tänder
må, likt hundar,
ditt samvete hetsas mot dig.

Men hur du rasar ut, bestormar,
slungar mot mitt huvud
i hundratal, i tusental
din vredes pilar,
består utan förbarmande
denna blodlösa kropp
med plåga, kval,
slaktandets fasa.

Om du låter
ett hav av blod
befläcka min svarta mantel,
slungar dina blixtrar;
Du kan mig inte träffa
ty allt jag nu uthärdar;
att dö, dö, dö.

Här tystnade den skotska drottningen
och gav sig åt sitt öde,
stark och obesegrad.
Kort därefter dog hon
i det att ett ovärdigt hugg
skilde huvudet från kroppen
och förenade själen med Gud.

Maria Stuart (1542-1587), dotter till Jacob V och Maria av Guise-Lothringen. Sex år gammal fördes hon till Frankrike för att förmälas med den unge kronprinsen Frans, blivande Frans II. Sin ungdom tillbringade hon i Frankrike och formades av den franska kulturen. Vid sjutton års ålder blev hon landets drottning, maka till en av Europas mäktigaste regenter. Den unge kungen var emellertid dödsmärkt och avled under sitt första regeringsår.

Maria återvände 1561 till Skottland med delar av sitt franska hov. Bl.a. följde henne Pierre de Chastelard, fransk skald, avrättad 1563 anklagad för att vara Marias älskare.

Maria Stuarts regering präglades av stormiga och blodiga omvälvningar och händelser. David Rizzio, musiker och sekreterare vid hovet och ytterligare en representant för hennes älskade franska kulturfär, avrättades 1566 på anstiftan av hennes make Henry Darnley.

Maria inledde själv en passionerad förbindelse med James Hepburn, senare earl av Bothwell. Genom hans försorg röjdes Marias gemål Darnley ur vägen genom ett sprängattentat. Maria anklagades för delaktighet i komplotten. Som bevis för hennes lidelsefulla samvöre och beroende av earl Bothwell, hennes makes baneman, anförde man bl.a. de så kallade kassettbreven, som man fann i ett förseglat skrin (kasset). Att Maria förmälde sig med earl Bothwell gjorde hennes situation katastrofal. Hon tvingades fly från Skottland till England, där hon kom att leva i nitton år som drottning Elisabeths fånge på olika slott.

Maria Stuart gjorde anspråk på den engelska drottningtiteln. Hennes tidigare påstådda brott samt en av engelska hovet frammanad mordkomplot mot Elisabet I rättfärdigade dennas undertecknande av hennes dödsdom. Maria Stuart avrättades genom halshuggning den 8 februari 1587 på Fotheringhay.

William Cecil, Lord Burleigh (1520-1598), Elisabets allsmäktige minister och betrodde rådgivare.

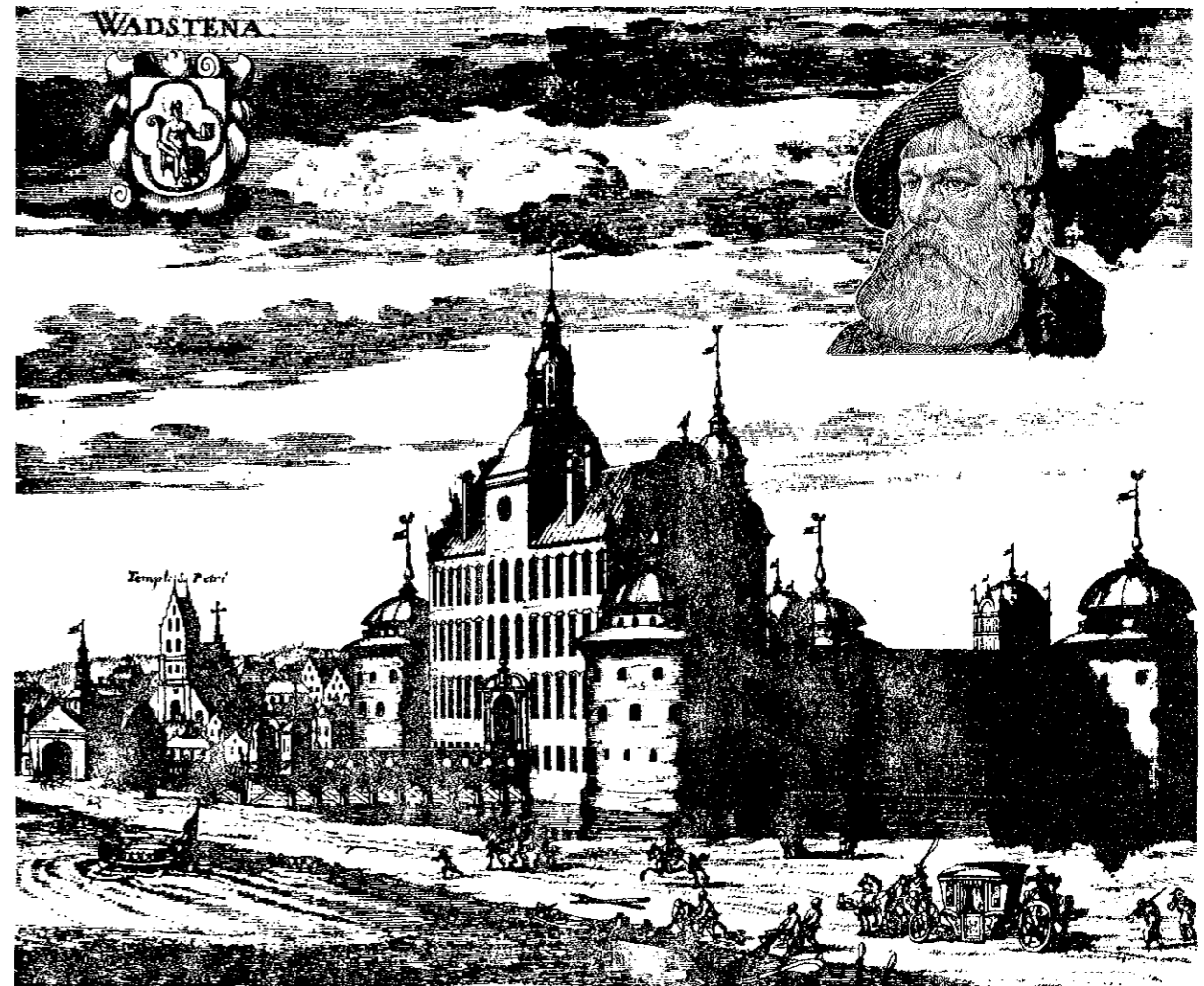
Sir Francis Walsingham, statssekreterare och polisminister.

"Que reste plus pour prouver ma constance? - Entre ses mains, et en son plain pouvoir, Je mets mon fils, mon honneur, et ma vie, Mon País, mes subjets; mon âme assubjettie Est toute à luy....."

Vad återstår som kan bevisa min ständaktighet? I hans händer, ja helt i hans makt lägger jag min son, min heder och mitt liv, mitt land, mina undersåtar; min själ är helt hans....

(Ur kassettbreven i vilka Maria Stuart bekänner sin bindning till earl Bothwell)

John Knox (1505-1572), Skottlands reformator och den omutlige ledaren för upproret mot Maria av Guise-Lothringen - Maria Stuarts mor - vilket medförde protestantismens seger. Den strängt kalvinistiske Knox kom att bli den katolska Maria Stuarts bittraste fiende.

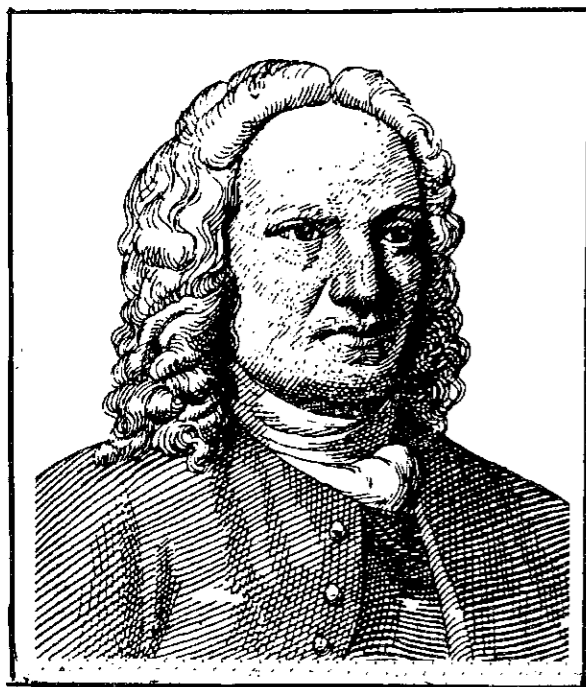
Slottet från nordväst efter *Svecia Antiqua* (1708).

BALLADEN OM GUSTAV VASA är en version för soloröst av Eberhard Eysers miniopera "Hjärter kung" skriven för Vadstena-Akademien 1973 (Rikskonserters beställn.verk)

Balladen handlar om när den åldrande Gustav Vasa år 1552 gifte sig med den blott sextonåriga Katarina Stenbock från Torpa i Västergötland. Giftermalet stötte på patrull. Gustav Vasa var alltför nybliven änklings efter Margareta Leijonhufvud. Katarina var dessutom så nära släkt som hennes systerdotter. Åldersskillnaden var stor och - Katarina hade redan lovat sin tro åt Gustav Johansson Tre Rosor.

Gustav Vasa lyckades dock övertala Stenbocks att skänka dottern åt honom. När ärkebiskopen vägrade viga så nära släktingar återopande Mose lag i Bibeln, lyckades det kungen att få biskop Hvit i Linköping att viga dem efter deklarationen: att Mose lag bara kan gälla judiska trosbekännare, ej kristna. Vigseln skedde i Klosterkyrkan i Vadstena och bröllopfesten enligt sägnen i Bröllopsalen på Vadstena slott - enligt historikerna dock troligare i en varmare träbyggnad på borggården.

Fångad i Gustav Vasas nät bevarade Katarina venodsfyllt i hjärtat minnet av sin älskade Gustav Johansson Tre Rosor.

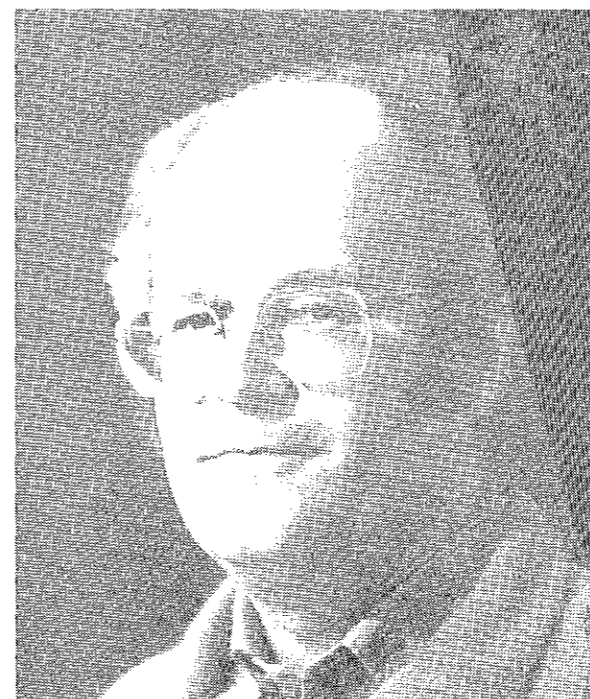
Gian Giacomo Carissimi (1605-1674), italiensk tonsättare, huvudsakligen verksam i Rom. Särskilt på oratoriets område kom han att få ett enormt inflytande med återverkningar på M.A. Charpentiers och G.F.Händels konst. Hans eget oratorium "Jephte" 1649 betecknas som banbrytande. Som kuriositet kan nämnas att 1656 uppfördes hans "Historia di Abramo e Isacco" inför drottning Christina, som förlänade honom en halskedja av guld med insignierna till sin egen akademi.

Väl så stor betydelse har Carissimi haft som kantatkompositör och som hans direkta lärjungar kan nämnas M.A.Cesti, A. Scarlatti och M.A.Charpentier. Utmärkande för Carissimi är hans ordmålade musikaliska figurer "madrigalister". Carissimi gav även ut en på sin tid betydelsefull publikation, Arte del Canto - sångkonsten.

Ib Nørholm (född 1931), dansk tonsättare, utbildad vid Musikkonservatoriet i Köpenhamn, där han nu är prorektor och undervisar i komposition. Tidigare har han även varit verksam som musikkritiker och organist. Nørholm utgick som kompositör från den danska Carl Nielsen-traditionen. Efter att under 1950-talet ha påverkats av den centraleuropeiska musiken, skrev Nørholm efter 1965 i ett slags collageteknik. Hans musik betecknas ofta som lyrisk och melodisk samt som en förening av äldre tradition och modernare stil.

Dietrich Buxtehude (1637-1707), dansk organist och tonsättare, likt sin far organist vid danska hovet i Helsingör, 1668 kallad till Lübeck som organist vid Mariakyrkan. Hans Abend-musik, stort upplagda kyrkokonserter, var vida berömda. J.S.Bach sökte 1705 upp Buxtehude i Lübeck för att lära av honom. Som orgeltonsättare anses han som en av de största före Bach med rik figurations teknik och klangprakt.

André Jolivet (1905-1974), fransk tonsättare, utbildade sig först till folkskollärare. Under sin lärartid studerade han musik på egen hand. Under ett femtontal år var han musikalisk ledare vid Comedie Française. Jolivet nämns ofta i samma sammanhang som B.Bartok, A.Berg, M.Ravel, C.Debussy och Messiaen. Han sökte sig delvis tillbaka till musikens magiska ursprung och primitivitet, bl.a. med slagverkets hjälp. Jolivets mjuka tonspråk står i motsats till tolvtonskomponisternas stränga stil.

Eberhard Eysers (född 1932), svensk tonsättare av tysk härkomst. För Vadstena-Akademien har han tidigare komponerat bl.a. "Drömmen om mannen" (text B.Schütt) 1971, "Hjärter kung" (text T.Lillieqvist) 1973 - inspelad på skivmärket Caprice - samt "Sista Resan" (text A.Strindberg) 1974.

Eberhard Eysers är även verksam som altviolinist i Hovkapellet i Stockholm. Hans operor "Det djupa vattnet" (text Maria Wine) och "Kalifens son" (text A.Strindberg) har framförts på Operan i Stockholm. Sistnämnda verk har även rönt stora framgångar utomlands. Eysers har även komponerat sånger, kamarmusik och orkestermusik.

Johann Joseph Fux, efter en oljemålning av Nicol Buck, 1717, Wien.

J.J.Fux (1660-1741), österrikisk tonsättare, huvudsakligen verksam vid hovet i Wien för vilket han skrev sina operor bl.a. "Euridice".

Han var även anställd som kapellmästare vid Stefansdomen och är kanske främst känd som kyrkomusiker. Som teoretiker har han gått till historien med "Gradus ad Parnassum" 1725, den första viktiga moderna läroboken i kontrapunkt.

Ur Eberhard Eysers Sångscen för koloratursopran, flöjt och gitarr, komponerad 1983 för Stiftelsen Internationella Vadstena-Akademien.

Paolo Quagliati, kopparstick av Ottavio Mario Leoni, 1623

Paolo Quagliati (1555-1628), italiensk tonsättare och organist, från 1574 bosatt i Rom. Quagliati skrev musik för kyrkan (bl.a. i tjänst hos kardinal Farnese, till vilken han dedicerade sin madrigalsamling 1608), men var även anställd som byråkrat. Quagliati skrev förutom madrigaler motetter, kanzonetter och toccator i en stil som kan betecknas som klar, enkel och graciös. År 1606 framfördes hans "Carro di Fedeltà d'Amore" på en dekorerad vagn på Roms gator. Pietro della Valle, som skrev texten, hävdade att det var det första "musik-dramatiska verk som hörts i staden", vilket dock verkar vara en överdrift.

Arion, grekisk poet från 600-talet f. r f.Kr., skicklig lyrspelare. Arion blev en gång mordhotad av besättningen på en båt och hoppade då över bord. Han räddades iland av en delfin, som fånglats av hans musik. Arion avbildas därför oftast på en delfinrygg hållandes sin lyra eller i renässansmaleriet 'en lira da braccio'.

Jacopo Peri's kostym för rollen som Arion, skiss av Bernardo Buontalenti. Bilden till höger.

Fama, ryktets gudinna, ibland avbildad som ett slags fågelliknande väsen. Vergilius talar om "ryktet, som växer medan det går". Trumpeten är ett av Famas attribut.

Apollon, tonkonstens och sångens gud, också försoningens, ljusets och den manliga ungdomens gud. Hans attribut är lyra och flöjt.

Amor, kärlekens gud och Afrodites son, oftast avbildad som en (naken) bevingad gosse med koger och pilbåge som attribut.

Musikskådespel som presenterats vid Vadstena-Akademien 1967 — 1983

		Musikalisk ledning	Regi
1967	C. W. Gluck, Die Maienkönigin/Vårdrottningen	Karl Etti	Hanns Zimmerl
"	G. B. Pergolesi, La Serva Padrona/Ett litet huskors (1733)	"	"
1968	D. Cimarosa, Il Matrimonio Secreto/Det hemliga äktenskapet (1792)	"	"
1969	H. Purcell, Dido and Aeneas	Arnold Östman	Leif Söderström
"	C. Monteverdi, Combattimento di Tancredi e Clorinda/ Tancredis och Clorindas kamp (1624)	"	"
1970	V. Mazzochi/M. Marazzoli, Il Falcone/Falken (1639)	"	"
1971	L. Thybo, Den odödliga historien (1971)	"	"
"	A. M. Abbatini/M. Marazzoli, Dal Male il Bene/Av ont kommer gott (1653)	"	"
1972	P. Gaveaux, Le Traité Nul/Äktenskapsfifflet (1793)	"	Per Fosser
"	E. Eyser, Drömmen om mannen (1972)	"	"
1973	F. Provenzale, Il Schiavo di sua Moglie/Sin hustrus slav (1678)	"	Hans Elfvin
"	E. Eyser, Hjärter Kung (1973)	"	Torbjörn Lillieqvist
"	S. D. Sandström, På Finsta sommaren år 1316 (1973)	"	Per-Erik Öhrn
1974	F. Provenzale, Stellidaura (1678)	"	Göran Järfelt
"	S. E. Bäck, Just då de längsta skuggorna . . . (1974)	"	"
"	D. Cimarosa, Lo Spozo senza Moglie/ Bruden som försvann (1784)	"	Per-Erik Öhrn
"	E. Eyser, Sista Resan (1973)	"	"
1975	A. Stradella, San Giovanni Battista/Salome *) (1675)	"	Göran Järfelt
1976	O. A. Thommessen, Hermaphroditen (1976)	Björn Hallman	Mats Isaksson (koreograf)
1977	G. Tricarico, La generosità d'Alessandro/Alexanders ädelmod (1662)	Arnold Östman	Gunnel Bergström - Torbjörn Lillieqvist
1978	L. Leo, Genevief/Genoveva (1741)	"	Gunnel Bergström
1979	A. M. Abbatini, La Baldassara/La comica del cielo/ Skådespelerskan som kom till himlen (1668) *)	Arnold Östman	Gunnel Bergström
1980	W. W. Glaser, Frihetens klockor eller Björnarna och aporna (1980)	Clas Pehrsson	Per-Erik Öhrn
"	Bröllopfesten	Berit Lindberg/ Bertil Färnlöf	Per-Erik Öhrn, Magnus Blomkvist (koreograf)
1981	Joy d'amour	Berit Lindberg	Magnus Blomkvist (koreograf)
"	A. Stradella, Susanna (1681)	Stefan Parkman	Anders Levelius
1982	M. Marazzoli/O. A. Thommessen (1982) 1656 Det mänskliga livet	O. A. Thommessen/ Anders-Per Jonsson	Torbjörn Lillieqvist
1983	C. Ditters von Dittersdorf, (1798) Opera Buffa eller Svartsjukan rasar	Anders Wiklund	Torbjörn Lillieqvist